

אורלי הומל
עבודות נבחרות

The Corridor

העבודה **המסדרון** הינה עבודת מיצב ובמרכזה שנדליר מפוסל התלוי מן התיקרה ונע כמו מטוטלת בין שני קירות מקבילים. מנגנון חשמלי שמחובר לתיקרה, מאפשר תנועה רצופה של המטוטלת. הקירות מייצרים גדר לפעולת הנידנוד, סוגרים על הפעולה, מגבילים אותה לציר אחד, כמעט חונקים את האובייקט ותנועתו. המסדרון הינו מיקרו קוסמוס של חלל פעולה אנושית. השנדליר הוא האדם. נוכחות הנעה בחלל הזה, ללא תכלית. התנועה היא מונוטונית, שיטחית ולא מגוונת, המדגישה את מגבלות החלל והגדרותיו. השנדליר מתנגש בקירות, כשהוא נע בניהם, שורט אותם, כביכול נלחם בהם. העבודה מבקשת להתבונן במתח שנוצר בין התנועה הדינמית של השנדליר אל מול הסטטיות המכאיבה והסוגרת של הקירות. היא מתבוננת על חלל פנימי, הנפשי והפיזי, המוצג בצורה מופשטת, בית, ארץ או מדינה, בו השהות מאורגנת אך גם חונקת ומלאת מתחים.

העבודה הוצגה בביאנלה לאמנות ועיצוב במוזיאון ארץ-ישראל, 2023.
אוצר: ניר הרמט.

THE MAZE

אורלי הומל הופכת את חלקו האחורי של המוזיאון למבוך לבן ענק, שבתוכו היא שותלת ציטוטים פיסוליים מרחבי קריית המוזיאונים, סביבות משחק ועדויות קפואות לנוכחות אנושית נעדרת. תחת ידה, הופך מרחב התצוגה בנוסח "הקובייה הלבנה" למרחב מפותל של שיטוט וגילוי, המזמין את הצופים לשחק ולהיבלע במסדרונותיו הבוהקים. הומל, אשר במקביל לעבודתה כאמנית עוסקת בעיצוב ובניית תפאורות, יצרה מיצב שבו החלל והפיסול מתפקדים כיחידה אחת, כמו קוראת למבקרים להיעטף בה. היא משבצת ברחבי המבוך אלמנטים אדריכליים ואובייקטים שימושיים הלקוחים מסביבת המוזיאון וגן העצמאות הסמוך, כמו ברזייה, ספסלים, צמחייה ושולחן משחק. אלה הועתקו וטופלו בסגנונה הפיסולי המוקפד ונראים עתה כמאובנים לבנים הבוקעים מקירות החלל.

המבוך של הומל אינו רק מרחב שעשוע או חידה במשמעותו העכשווית, אלא גם נושא את מטענו ההיסטורי, מהופעתו הראשונה של הלברירנת במיתולוגיה היוונית ועד לשימושים השונים במבוך בימי הביניים כמרחב מדיטטיבי בעל אופי פולחני, המדמה את החיפוש אחר האל. בה בעת, הוא גם מתקיים בקריצה לתחושות חוסר ההבנה או חוסר ההתמצאות המיוחסות לעתים למוזיאונים ומבקש להציב מולן חוויה אסתטית בלתי אמצעית.

העבודה 'המבוך' הוצגה כחלק מהתערוכה הקבוצתית **תוכנית שהות**, 2021.

אוצרת: אור תשובה

המבוך, 2021, מבט על הצבה, מוזיאון פתח תקווה. צילום: אלעד שריג

המבוך, 2021, פרט מתוך הצבה, מוזיאון פתח תקווה. צילום: אלעד שריג

המבוך, 2021, פרט מתוך הצבה, מוזיאון פתח תקווה. צילום: אלעד שריג

המבוך, 2021, פרט מתוך הצבה, מוזיאון פתח תקווה. צילום: אלעד שריג

1/3 TON

העבודה 1/3 טון, חוקרת ובדקת את האופן שבו החיבור בין החומר והצורה האדריכליים מכונן זהות.

דרך הפעלה של זיכרון חושי- טקטילי מוקדם, אני פונה אל הזיכרון המשותף של הצופים. אבני הבנייה הפיסוליים המרכיבים את העבודה-אבני גרנוליט, בטון וברזל, משחזר – שלושה אלמנטים "גנריים" לכאורה: ברזייה שממנה זורמים מים ללא הרף, מאחז יד המקיף את קירות הגלריה ומחובר אל הקיר באלמנט פיסולי של כפות ידיים, ורחבה מחופה גרנוליט. אובייקטים אלו מזוהים עם מרחב ציבורי מקומי, ונקשרים בתודעה הישראלית עם התקהלות, ציבוריות וטקסיות.

האובייקט המרכזי במיצב הינו ה'רחבה', אשר מתחקה אחר רחבת הכניסה למרכז הקהילתי שבו שוכנת הגלריה, ובדומה לה גם היא מזמינה את הצופה לנוע עליה בחופשיות, אך בו זמנית, מתפקדת "כפסל" שאין לגעת בו. הכנסת החוץ פנימה מייצרת סיטואציה מתעתעת – רחבה שאינה מובילה לשום מקום, ושאינה נועדה לשרת את אחת ממטרותיה כמקום מעבר, אלא לתפקד כמקום זמני, לאו דווקא נגיש. אם זאת, כפות הידיים שעל הקירות, נוצקו כחלק מעבודה קהילתית ברחבי שכונת נווה אליעזר, בו שוכנת הגלריה, אינטראקציה ישירה ואף אינטימית עם הקהילה המשתמשת באובייקטים אלו ואחרים. כך נוצר דיסוננס בקשר שבין הצופה לאובייקט.

המיצב כולו מציע לצופה כיכר אלטרנטיבית, מקום מפגש, המאמת אותו עם החומרים המוכרים של החברה הישראלית, מעלה אותם ל"דרגת" אמנות ומפעיל את הדיון על האני- עצמי והאחר הזר.

¹ 1/3 טון, 2017, מבט על הצבה, גלריית קו 16. צילום: גיורא פנחסי

תערוכת יחיד, גלריית קו 16, 2017.

https://www.youtube.com/watch?v=5HV_dVJp2Jo
אוצרת: קרני ברזילי.

1/3 טון, 2017, פרט מתוך הצבה, גלריית קו 16. צילום: גיורא פנחסי

1/3 טון, 2017, תיעוד סטילס-עבודה עם הקהילה, גלריית קו 16. צילום: אפרת גורן מור

Columns

עמודים, 2013, הינו פרויקט של 3 עמודי תמיכה מפוסלים, הבוחן את משמעות ההצבה של אובייקט אדריכלי (ששייך למבנה החלל) מועתק, ספק מלאכותי, בחללים שונים. כמו כן, הסדרה מעלה לדיון את המסר הנלווה להצבת עמוד תמיכה שאיבד את הפונקציונליות שלו, הושחת ונגדע, ובכך מועלה לדרגת עבודת אמנות או "יצור" דקורטיבי.

לאורך השנה, הוזמנתי להציג בשלושה חללים שונים במסגרת תערוכה קבוצתית או זוגית. בכל אחת מההצגות, בחרתי עמוד תמיכה בסביבת החלל או בתוכו, והעתקתי אותו במדויק. לעמודים טקסטורה ומבנה שונה, וגובהם השתנה ביחס לחלל. במבט ראשון, הצופה מבחין בעמוד כחלק מהמבנה, ואינו מזהה את חריגותו. רק במבט שני, מתגלה העמוד כאובייקט "מיוחד". שינוי נקודת המבט של הצופה הינו מרכיב חשוב בעבודה זו, המדגיש הבטים פסיכולוגיים ותרבותיים בבחינה היוזאלית שלנו כיוצרים וכצופים.

גלריית פלורנטין 45, תל אביב. אוצרת: גילת נדיבי
גלריית בארי, קיבוץ בארי. אוצרת: זיוה ילין
Lepsien Art Foundation Gallery, דיסלדורף, גרמניה. תוכנית שהות.

The Field

המיצב **שדה** הוא זיקוק החקירה הפיסולית המתמשכת של הומל; המבקר בתערוכה נכנס אל חלל כמו-טבעי, המיוצר מכמאתיים אובייקטים מפוסלים, אשר מדמים שדה תירס מלבני. המפגש הראשון של הצופה עם העבודה הוא מפגש עם חלל בעל תבנית מסודרת ומאורגנת, שתוכנן בקפידה ובעמלנות אובססיבית. רק לאחר שיקיף הצופה את המיצב, תתגלה פעולת השיבוש שכה אהובה על הומל- אחת מפינות השדה הושחתה על ידי מה שנראה כמו דריסה, וכך נהרסה והשתבשה המבנית הגיאומטרית המושלמת של השדה. הסיטואציה המלאכותית שמפסלת הומל, נועדה ראשית, לעמת בין עולם המונחים המתמטיים לבין המרחב הפיסולי הפיזי. מבחינה מתמטית, השדה הוא מבנה אלגברי, המורכב מקבוצת פעולות המקיימות אקסיומות, שלעולם תהיינה בעלות חוקיות, הסבר או צידוק. פעולת "הדריסה", שלכאורה נראית כמו מעשה אינטואיטיבי, איננה אלא מהלך מחושב שעומדת מאחוריו חוקיות, אותה הומל מבקשת לפצח. בעולם המתמטיקה, השינוי במבנה הגבעולים, שהולידה הדריסה, לא ישנה דבר במערך של השדה, אלא רק יוסיף לו פרמטרים חדשים, ואילו במרחב הפיזי של העבודה, הפעולה ההרסנית של הדריסה נתפשת במונחים רגשיים, כחוויה של אובדן או הפסד. המפגש בין המתמטי לממשי בעבודה זו הוא קרקע פורייה לחקירה מרחבית, חומרית ופיסולית- הומל דורשת מהצופה לבחון ולחקור את החלל, לשתף פעולה עם המניפולציה הפיסולית שיצרה, ולחוש את האווירה הקלסטרופובית והמחניקה, שמזמן אליו שדה התירס האמיתי.

מיטל רז

העבודה הוצגה במסגרת פרויקטים מיוחדים, צבע טרי 5, 2012, Pavillon am Milchhof, ברלין, 2012. אוצרת: Lindy Annis. ו EXPO 2015, מילאנו, איטליה. אוצרת: כרמית בלומנזון.

השדה, 2012, פרט מתוך הצבה, Pavillon am Milchhof, Berlin, צילום: גיורא פנחסי

השדה, 2012, מבט על הצבה, Pavillon am Milchhof, Berlin, צילום: שירה טבצ'ניק

השדה, 2012, פרט מתוך הצבה, Pavillon am Milchhof, Berlin, צילום: גיורא פנחסי

Playground

בעידן בו אנו חיים, האפוקליפסה מקבלת מעמד חדש. תהליכים סביבתיים, חברתיים ופוליטיים כלל עולמיים מעצימים את תחושת החרדה ואי הסדר. המיצב פלייגראונד מתעסק בעדויות סביבתיות וחברתיות לאחר החורבן והקטסטרופה.

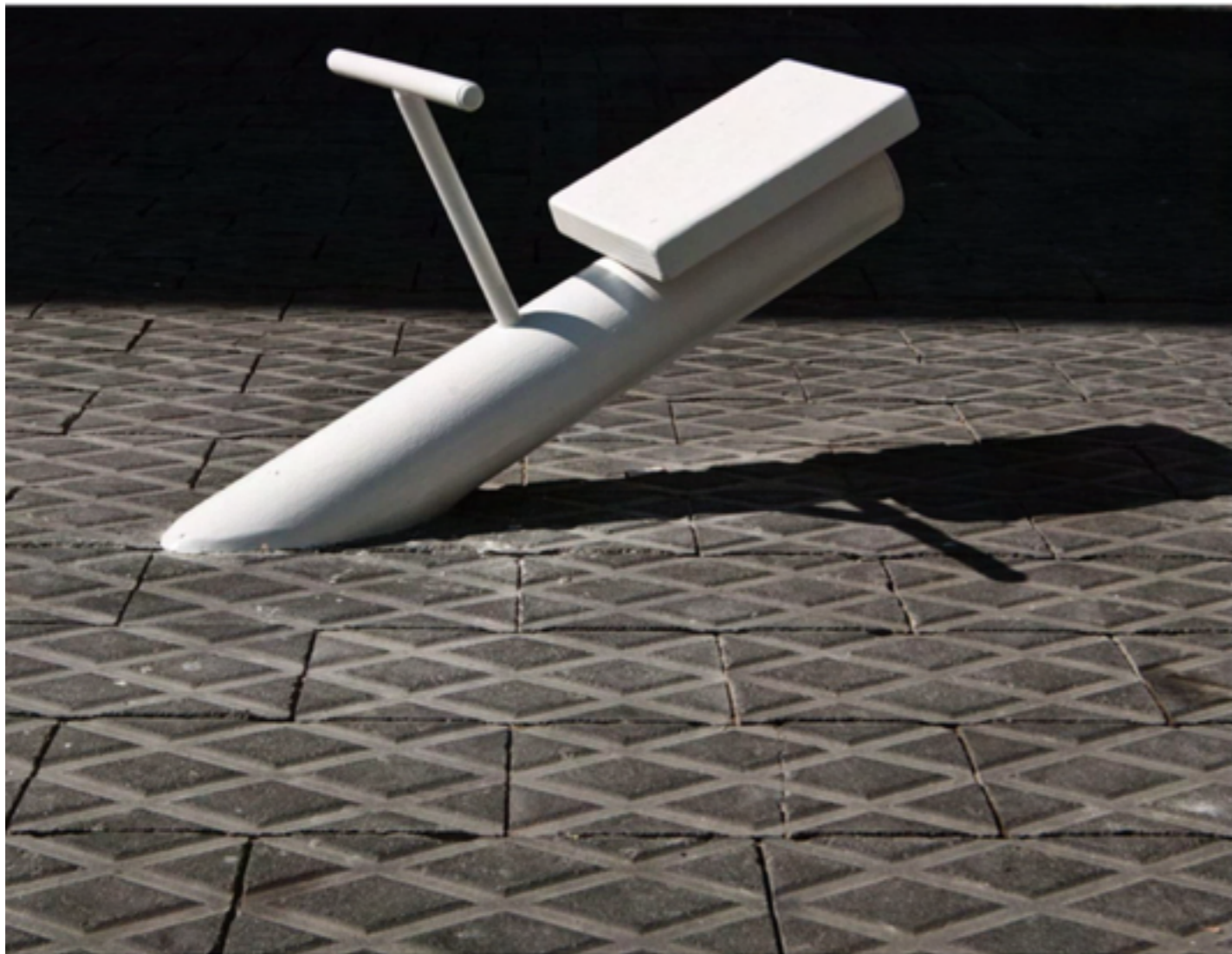
המיצב מורכב מחלקים שונים של מתקני שעשועים החתוכים חתך רוחב מבסיסם כך שנראה כאילו הם צצים מתוך האדמה: חלקם קבור, חלקם גלוי.

הקישור בין גן שעשועים, המתקשר להנאה, ילדות, תמימות ושמחה עם אלמנט ה"קבורה", יוצר מתח שהומל חוקרת במרבית מעבודותיה. גן השעשועים מקבל מהפך אפוקליפטי ע"י פעולת ה"קבורה". כאשר חציו של המתקן מוסר ממנו, הוא הופך לאובייקט פיסולי בתוך הנוף ומאבד לחלוטין את הפונקציונליות והצורה ה"אורגנית" שלו. יחד עם זאת, גן השעשועים, בפני עצמו, הינו מיצב עירוני שכיח ומסמן אזורים מגורים, חיים פעילים. כאשר חלק מאתר השעשועים הזה נקבר בקרקע, פעולות החיים בתוך האובייקט מתבטלות. המתקנים הופכים לאובייקטים ארכיאולוגיים שניקו מהם את החול והאדמה והם הוצבו לראווה וצפייה במוזיאון. זוהי פרודיה על קטסטרופה, מוות ואימה והתעמתות עם הנסתר והנגלה.

Playground , 2010 , פרט מתוך הצבה, כיכר החטופים 2023, תל אביב. צילום: תומר אפלbaum.

המיצב נוצר בסיוע יריד אמנות צבע טרי 2010 והוצג בו לראשונה. אוצרת: יפעת גוריון.

2011, Playground, פרט מתוך שלוש הצבות שונות- מוזיאון חיפה, גלריית גל-און ובכיכר החטופים 2023.

Playground , 2010 , פרט מתוך הצבה, צבע טרי 3. צילום: שירה טבצ'ניק.

Requiem: The Picnic

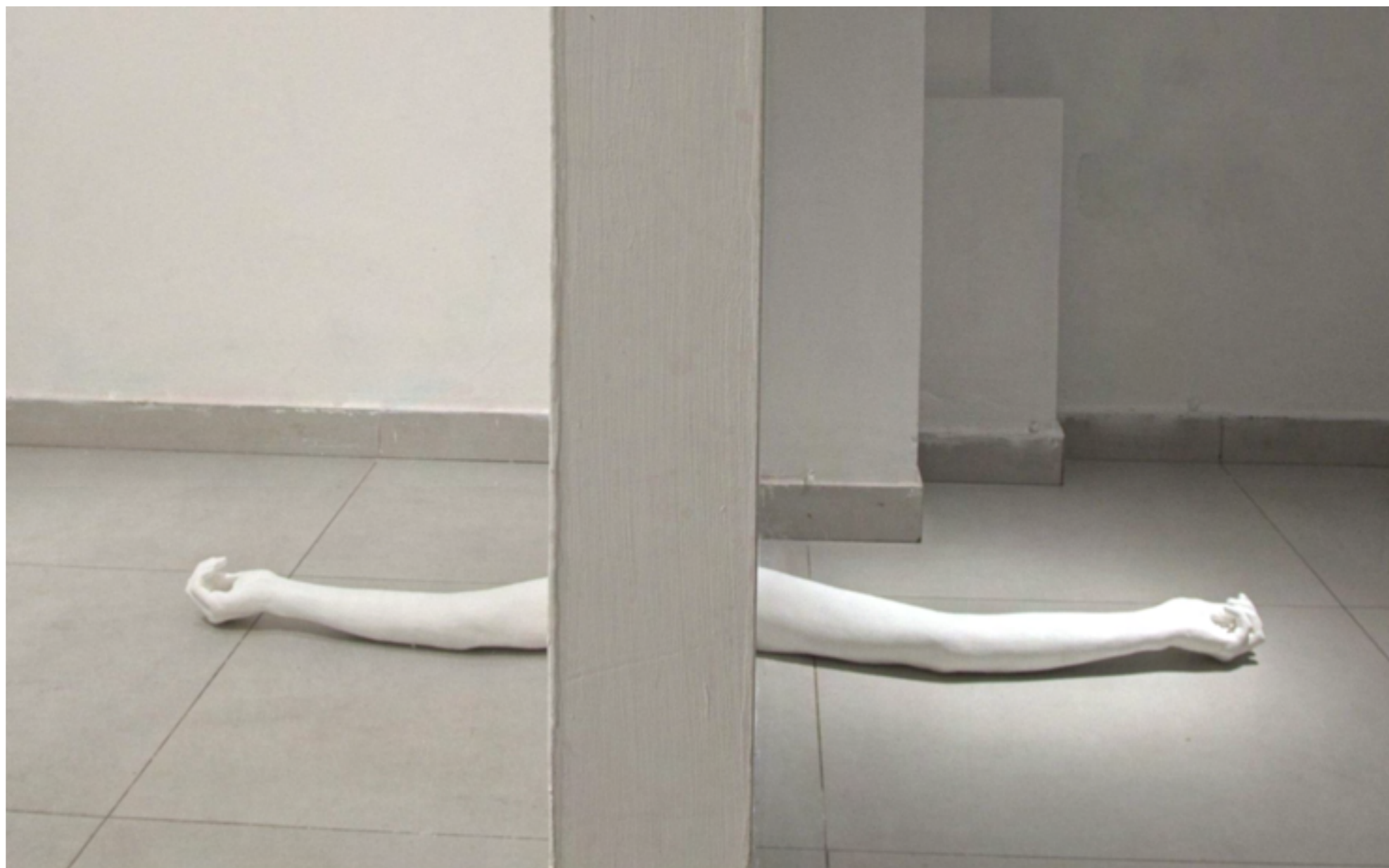
המיצב **רקוויאם: הפיקניק** מתאר סיטואציה של פיקניק, שספק ננטש ספק נהרס. אלפי פרטים קטנים, שנעשו בעמלנות אובססיבית ממלאים את החלל ויוצרים כאוס מבויס ו"אסתטי"- שולחן פיקניק רדי מייד, שנצבע לבן ולמרגלותיו שובל כוסות מפוסלים מנופצים, כלב ים שחפר את ראשו בחול הרטוב, שלוליות של מים, חול, כוסות וצלחות, שעולות על גדותיהן וכמו מבקשות להשתלט על החלל והמעידים על נוכחות ועל היעדר-על האדם ועל חלקיו החסרים.

הכאוס החזותי שבונה הומל, טעון באינספור משמעויות קולקטיביות ואישיות ומאיים להציף את הצופה עד כדי סחרור רגשי. זהו מיצב שמתפקד כמעין אתר ארכיאולוגי, המקדש את ההרס והחידלון ומזנה אותם לצרכיו האסתטיים שלו.

מיטל רז

תערוכת יחיד, גלריית גל-און, 2010.

אוצרת: אילת בן דור

רקוויאם: הפיקניק, 2010, פרט מתוך הצבה, גלריית גל-און, צילום: האמנית

רקוויאם: הפיקניק, 2010, פרט מתוך הצבה, גלריית גל-און, צילום: האמנית

רקוויאם: הפיקניק, 2010, פרט מתוך הצבה, גלריית גל-און, צילום: האמנית